ERSTE JAARGANG 7 OCTOBER

Limburg in beeld.

Illustratie voor de Provincie Limburg.

No. 1

KANTOOR: ST. CHRISTOFFELSTRAAT 10, ROERMOND
ABONNEMENTSPRIJS: 12½ CENT PER WEEK; F. 1.62½ PER KWARTAAL

Met groote belangstelling nem
lezen staat en zoove
is er geen enk
dagen d

HIER ZIJN WIJ!

Het gevoel leeft in ons, dat op ons weekblad gewacht werd.

Moet niet Limburg zijn eigen weekblad hebben, dat allerlei prettige lectuur geeft, en daarnaast ons eigen Limburgsche zijn en doen getrouw in beeld brengt?

De Hollandsche tijdschriften wijden niet zoo héél veel aandacht aan 't geen er in Limburg gebeurt; zij kunnen het niet, omdat zij hun aandacht gelijkelijk over alle gewesten verdeelen moeten.

En de pogingen, tot nu toe in 't werk gesteld om in het tekort te voorzien, zijn niet forsch genoeg voor onze mooie, bloeiende streke!

Dit moderne weekblad nu tracht te zijn, wat Limburg verwachtte. Wij twijfelen niet, of iedere Limburger zal ons streven waardeeren — in elk gezin zullen wij trouw verwelkomd worden.

Niets laten wij achterwege om ons blad zoo mooi en aantrekkelijk mogelijk te maken. Dat allen er groote voldoening uit putten en er zich wekelijks eenige uren mee veraangenamen mogen! DIRECTIE EN REDACTIE.

Limburgsche bijzonderheden.

Waar in 't bronsgroen eikenhout
't Nachtegaaltje zingt,

daar ligt het jongste Nederlandsche gewest, eertijds 'n wirwar van staatjes en heerlijkheden, thans een der elf landouwen van ons vaderland, en lang niet de minste.

Met recht kon men na den Munsterschen vrede (1648) de landkaart van dit gewest met een harlekijnspak vergelijken.

Het is natuurlijk ondoenlijk al deze oude deelen, zij het dan ook in 't kort, te bespreken. We zullen ons daarom alleen bepalen tot die deelen welke in het huidige provincie-wapen vertegenwoordigd zijn: n.l. het oude *Limburg, Valkenburg, Gulik, Horne en Gelre.*

Wat het oude Limburg betreft, daarvan behoort op het oogenblik geen enkel stukje meer tot de provincie Limburg; vandaar dat we over dit aloude landschap, dat reeds in 870 bestond en bij de verdeeling in 870 aan Lodewijk den Duitscher toegewezen werd en later aan Brabant kwam, niet verder zullen uitweiden.

Liever zullen we nagaan waaruit ons tegenwoordige Limburg, dat eerst sinds 1866 een Nederlandsche provincie is, is samengesteld.

Het Noordelijk gedeelte van den rechteroever der Maas tot beneden Roermond was een der vier Geldersche kwartieren, behalve de streek tusschen Mook en Gennep, die Kleefsch was.

Het land links van de Maas behoorde voor een deel tot het Bisdom Luik en voor een ander gedeelte aan de Abdij van Thorn.

Tegelen en Sittard met onderhoorigheden behoorden tot het Guliksche domein, terwijl de z.g. landen van Overmaze, Valkenburg, Daelem, en 's Hertogenbosch oorspronkelijk vrije Rijksleenen waren, welke echter de een na de ander aan Brabant kwamen.

'n Aantal plaatsen, waaronder o.a. Wittem, Wijlré, Epen, Slenaken e.a. bleven hunne zelfstandigheid als zuiver Rijksleen behouden.

Rest nog Maastricht, het tweekeerig bezit van den Brabantschen Hertog en de Bisschoppen van Luik, onder wie we Sint Servatius en Sint Lambertus allen kennen. Maastricht, de troostappel, de lange eeuwen door.

Zoo was de toestand in groote lijnen.

Maar zooals ik reeds schreef, de Munstersche vrede maakte van Limburg 'n ware staalkaart en men wist nooit precies of men Pruisisch of Spaansch, Oostenrijksch of Hollandsch gebied betrad.

Ook Maastricht behield zijne tweekeerigheid, terwijl Valkenburg, Daelem en 's Hertogenrade, als 't ware in snippertjes gescheurd werden.

De Fransche overheersching bracht 'n klein weinigje orde in dezen chaos, totdat Koning Willem I uit allerlei bestanddeelen een belangrijke provincie samenlapte, die echter na 1830 weer verdeeld werd en waarvan gedeelten naar België of Duitschland overhelden.

„De liefde van den Limburger voor zijn geboortegrond werd niettegenstaande dit alles inniger en men leefde vreedzaam in 't lieve land tusschen de enge grenzen en .... liet zich regeeren ....

„Toen kwam de nieuwe tijd. De doodsklok luidde voor den Koning.

Twee vrouwen, laatste Oranjes, deelden nu de koninklijke kroon.

„Limburg, dat zich nooit om staatsgebeurtenissen bekommerd had, ontwaakte — het lyrische Limburg.

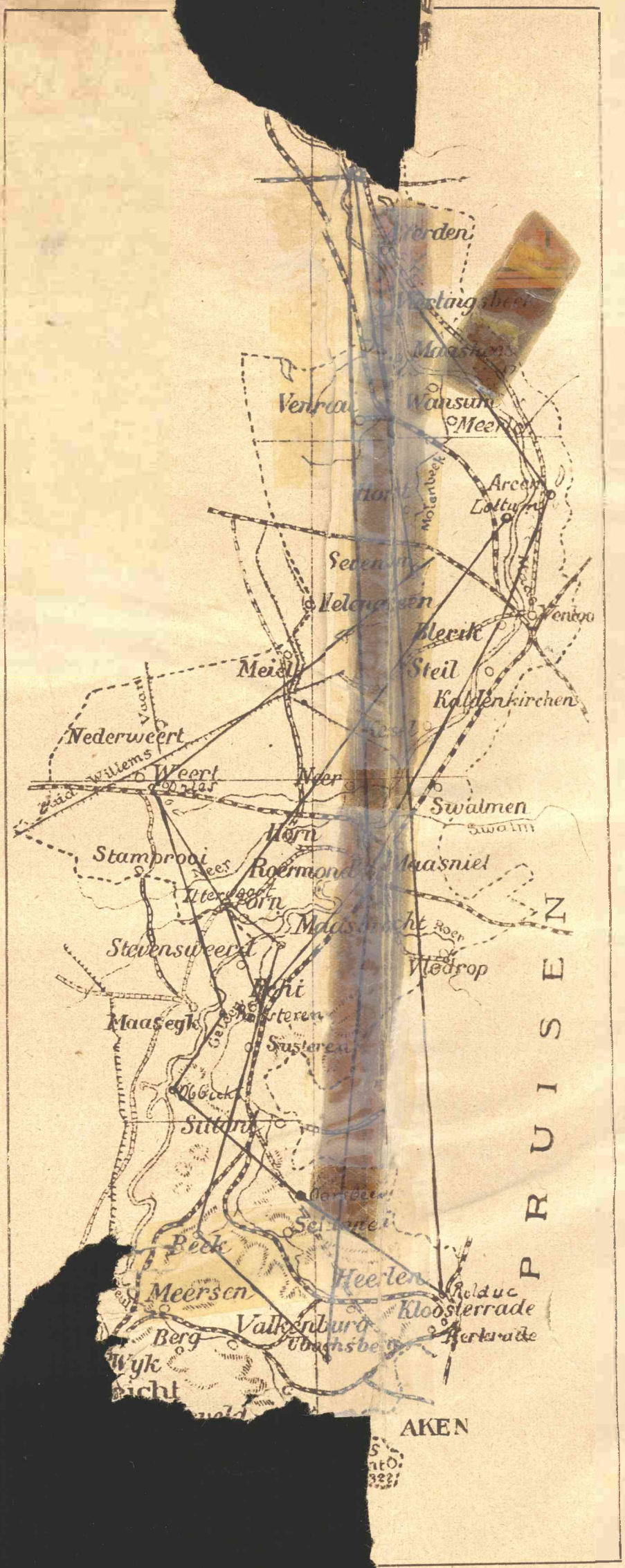
„Dat was de lente der Oranjezon over Limburg:

Neen de Leeuw is niet geschapen
om te slapen
op het wapen
Van het adellijk geslacht.

„Hoera voor de Koninginnen.

„En sedert wappert het er van Oranjewimpels en zingen de schooljongens er het vaderlandsch lied. Sedert viert men er de Koninginnedagen. En er is geen dorp, dat niet pronkt met een Wilhelminaboom of een Emmaplein een Prins Hendrik-straat of een Juliana-vereeniging."

„Limburg blijft het land van den Limburger — maar de Nederlandsche Koningin is zijn vorstin." (Dr. Rutten).

DE EERSTE PRIJSREE

Wij plaatsen hierbij een kaart van Lim
sen door lijnen verbonden zijn. Volgt ge di
't goede beginpunt te ontdekken —
dier namen een zinsnede uit ons volksliedj

Schrijf de gevonden oplossing op een *briefkaart*
dagen aan den Prijsvraag-redacteur van „Limburg i
straat 10, Roermond. Voor de goede oplossers ste
zen beschikbaar (zoo noodig door het lot toe te

Een prijs van f 10.-; een prijs van f 5
aantig boeiende

f!

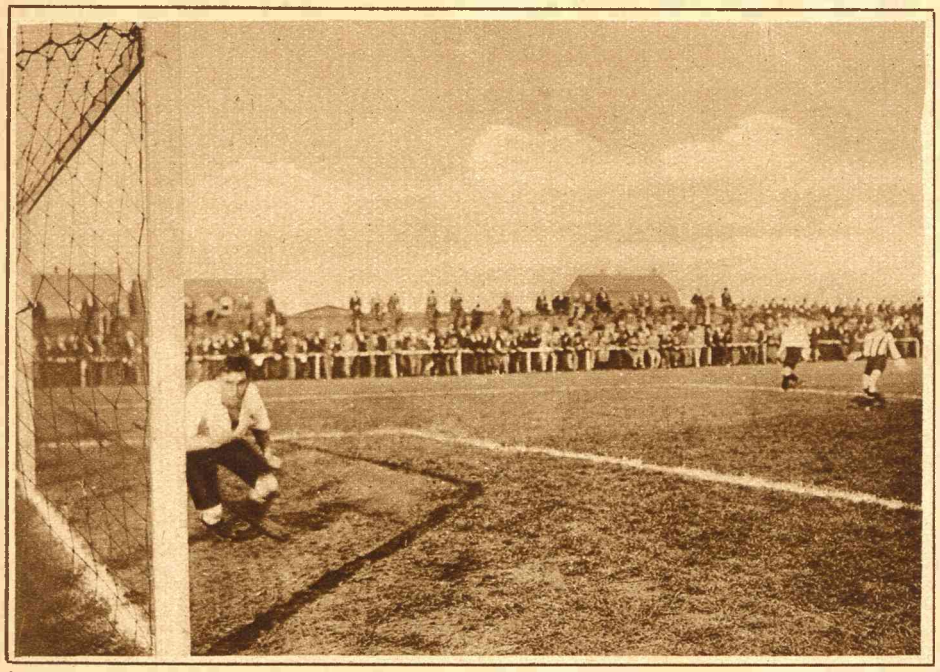
Groote Legeroefeningen

IN NOORD-LIMBURG.

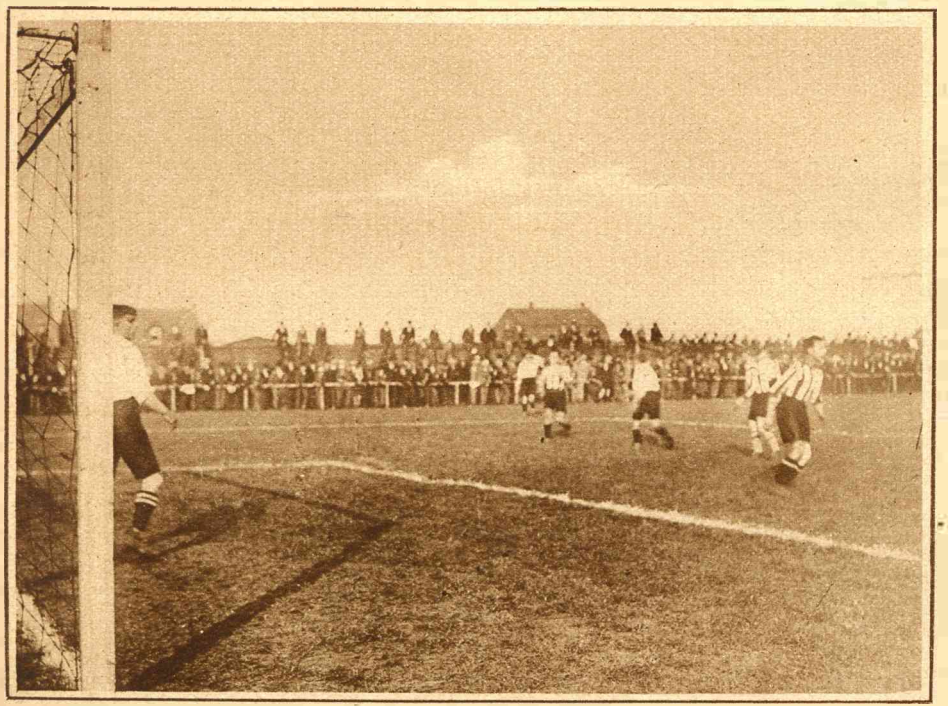
Men moge op den militairen dienst niet erg gesteld, en van krijgstoerusting geen vriend zijn, — dat 't een heel mooie plaat is, die wij nu ontleenen aan „den slag op de Maas", zal niemand ontkennen! Wij zien hier de pontonbrug, die beoosten Velden en Grubbenvorst over de Maas geslagen was; en ook, hoe een „vijandelijk" vliegtuig een aanval op de brug doet. — Als er bij een echten veldslag even weinig dooden en gewonden vielen als hier, dan kon 't er nog mee door!

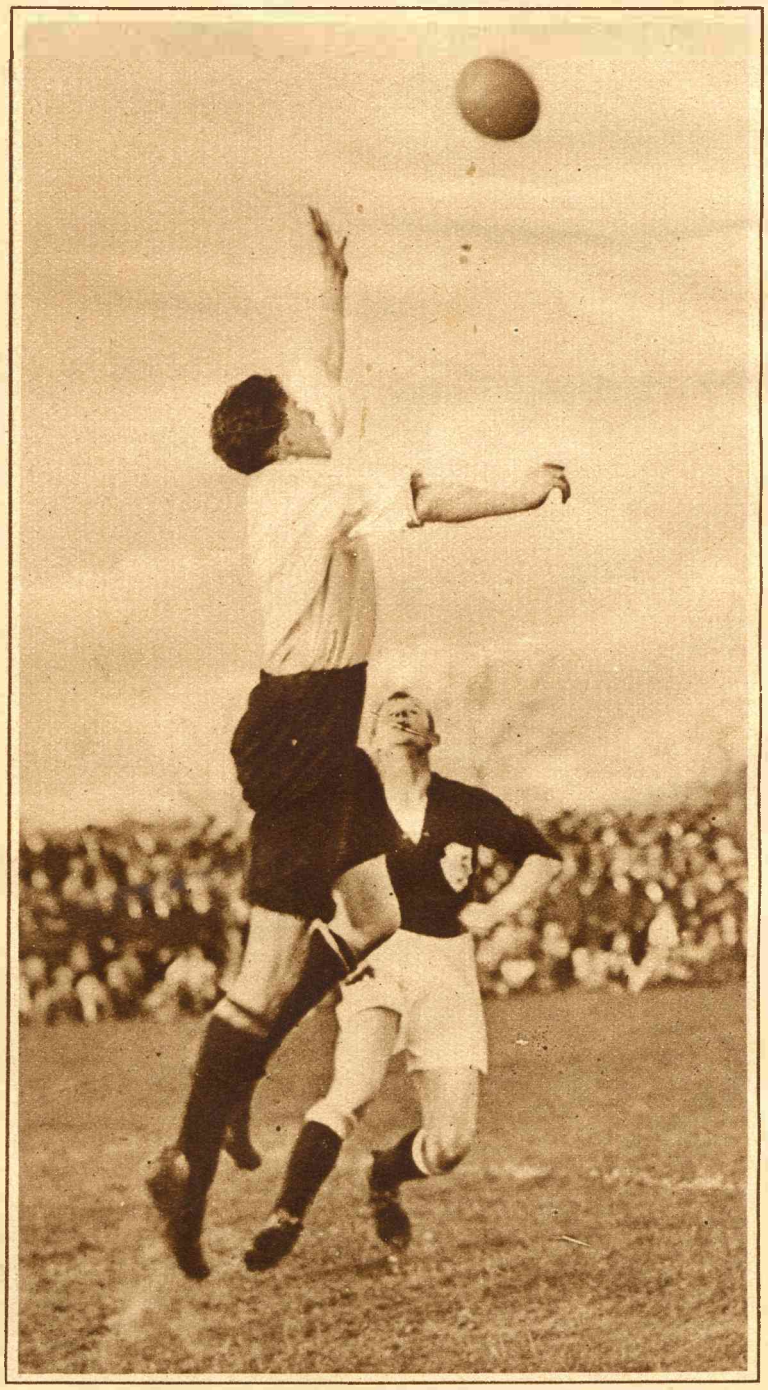
Voetbal in Roermond. Het Bredasche N. A. C. slaat Roermond met 6—0. De pas gepromoveerde Roermonders zijn tot op heden niet erg fortuinlijk geweest in de 1e klasse. Wanneer de spelers zich echter wat meer aan de nieuwe omgeving hebben aangepast, zal het wel beter gaan Foto van het Roermond-elftal

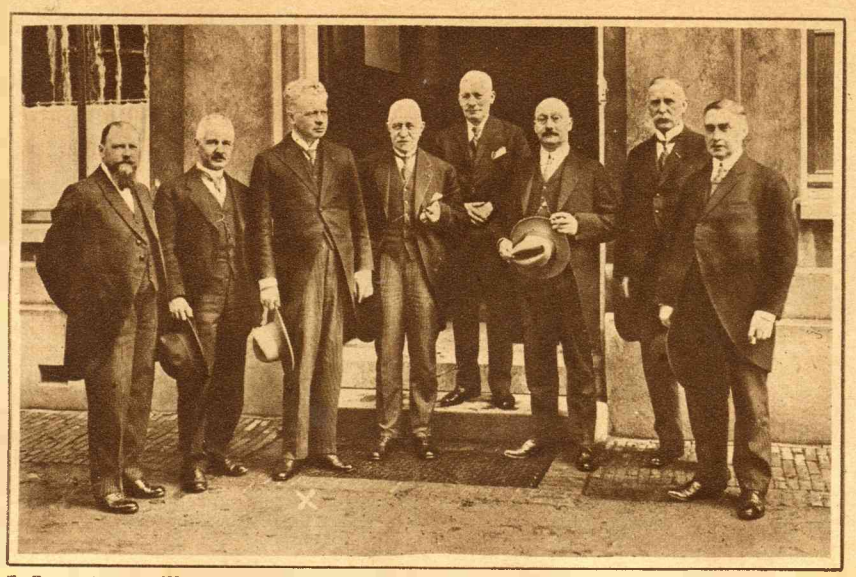
De voetbalwedstrijd Roermond—N. A. C. Een angstig oogenblik voor den doelverdediger der thuisclub.

Nog een moment uit de wedstrijd Roermond—N. A. C., door de bezoekers met 6—0 gewonnen. Ook deze foto is genomen voor het Roermondsche doel.

SPORT VAN ELDERS. — Wij geven wekelijks ook een kiek van een belangrijke sportgebeurtenis buiten ons gewest. Heden een foto van de voetbalmatch Stormvogels—Sparta te IJmuiden. Stormvogels won met 3—2.

Z. Exc. minister Waszink (vroeger burgemeester van Heerlen) bracht een bezoek aan de Textielschool te Tilburg.

Hoe de Zeeuwsche mosselen ('t seizoen is weer begonnen!), na gekookt te zijn, worden gepeld en uitgezocht voor den inmaak.

Binnenlandsche Kroniek

Hiernaast: Te Waalwijk werd 26 September de Twaalfde Diocesane Katholiekendag in het Bisdom 's-Hertogenbosch gehouden. — Z.D.H. Mgr. Diepen met Mgr. Smets en Mgr. Prinsen, en leden van het uitvoerend comité.

hij. Denzil Younge was een slanke, blonde jonge man met een zeer gedistingeerd uiterlijk ; hij zou in het voornaamste gezelschap een uitstekend figuur hebben gemaakt.

Een volle, blonde en fraai gevormde knevel bedekte zijn goedgevormden mond, zonder dien geheel te verbergen. Men zou zijn gezicht voor een man zelfs te mooi hebben gevonden, wanneer het onderste gedeelte niet een trek van sterke wilskracht had getoond, die geen enkele gedachte aan onmannelijke zwakheid toeliet. Als hij lachte, kreeg zijn gezicht een zeer aantrekkelijke uitdrukking en hadden zijn groote, blauwe oogen een zachten glans.

Denzil Younge was zeven en twintig jaar, en had tot dan toe niet den minsten lust gevoeld om in het huwelijk te treden, ofschoon een zeer groot aantal jonge dames met de grootste vreugde hem haar levensgeluk zouden hebben toevertrouwd. Zijn knap uiterlijk en reusachtig vermogen gaven hem toegang tot alle kringen en maakten hem voor vrijwel iedere huwbare dame tot een begeerenswaardige partij.

Het was bijvoorbeeld een algemeen bekend feit, dat lady Julia Hartington hem zonder eenige aarzeling tot aan de grens der wereld zou zijn gevolgd, als hij daartoe het verlangen had te kennen gegeven. Het was zelfs zoo erg, dat lord Hartington, haar vader, een van de meest trotsche mannen in Engeland en haar nog trotschere moeder zich genoodzaakt hadden gezien, haar de belofte te geven, dat zij hun toestemming niet zouden weigeren, als de jonge man haar hand zou komen vragen.

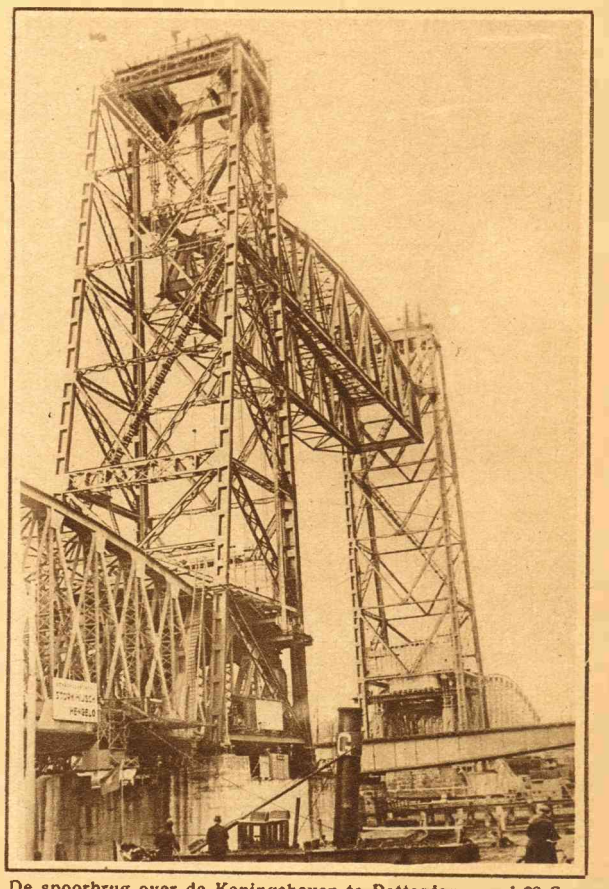

Een gedeelte der lagerruimte, w
welke voor de consumptie rijp zi
verzend

eskader, dat Amster-
hoofdstad een vrouw
, gekiekt na hun
erdam.

Extérieur

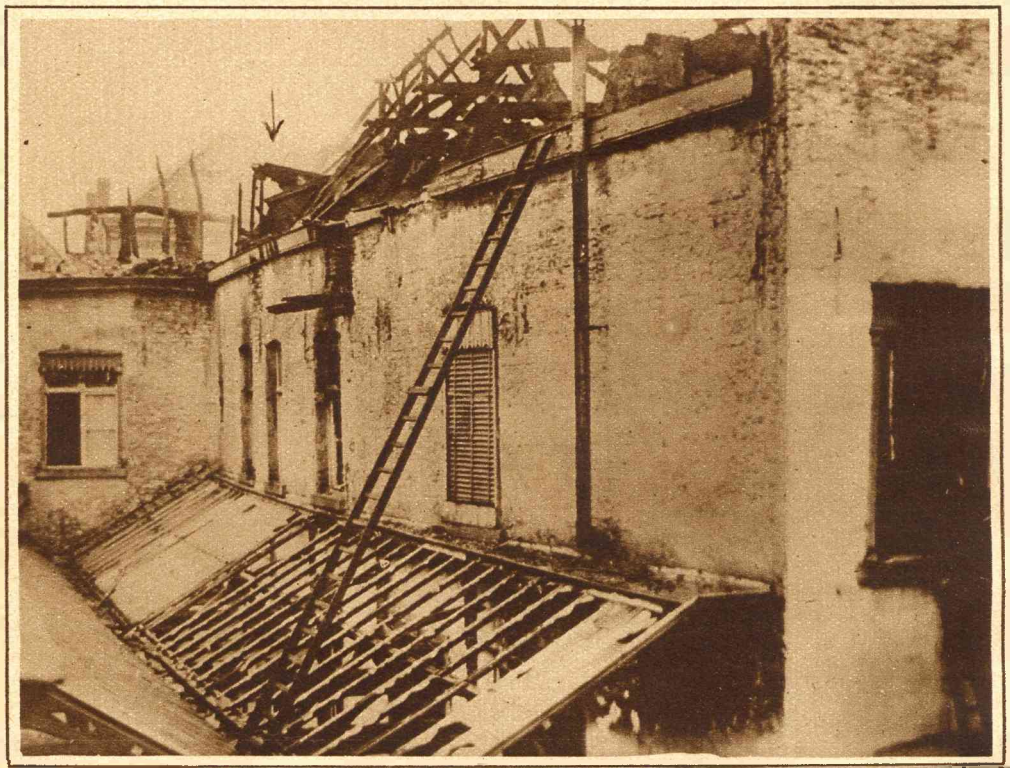
De spoorbrug over de Koningshaven te Rotterdam werd 29 September circa 40 M. omhoog gebracht. Wij geven een foto van dit inderdaad grootsche werk. Men ziet hier de brug op het hoogste punt tusschen de heftorens.

NOODLOTTIGE BRAND TE ROERMOND. Door onbekende oorzaak brak Zondagochtend brand uit in hotel Kissels aan de Neerstraat te Roermond. Ondanks den ijverigen arbeid van de brandweer werd het perceel nagenoeg geheel een prooi der vlammen, en wat het treurigste is: twee kindertjes van den heer Kissels konden niet gered worden en kwamen in 't vertrek, op de foto hiernaast met een pijltje aangeduid, om het leven. Hierboven: de voorgevel van het uitgebrande perceel. Rechts hiernaast: de achterzijde.

Wij reproduceeren hier het portret van den heer E. Hougardy, die met eigen levensgevaar energiek trachtte het leven van Wijnand en Jopie Wissels te redden.

STEUN BIJ RAMP

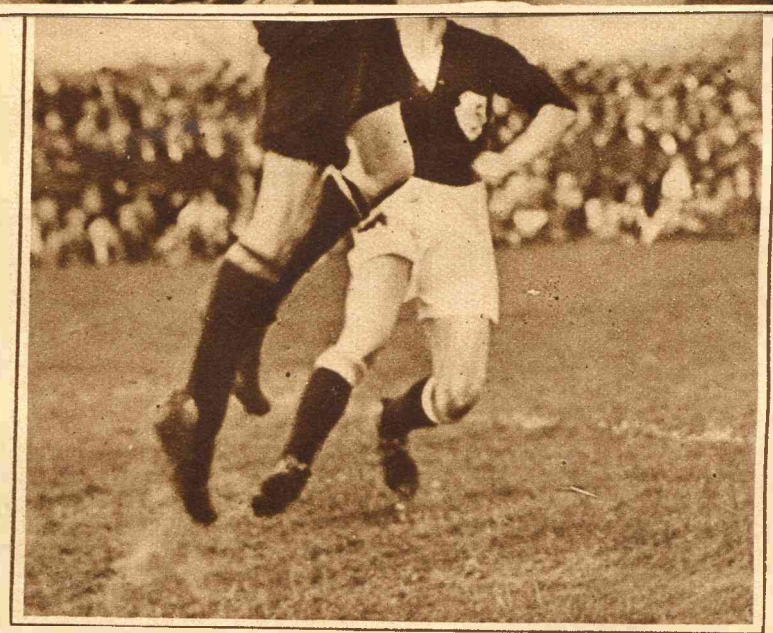
Al onze abonné's deelen in de gratis ongelukkenverzekering, met uitkeeringen van

f 2000.—, *f* 500.—, *f* 250.—, *f* 50.—, *f* 25.—

Aan iedereen abonné wordt gratis 'n formulier uitgereikt, waarop men nadere bijzonderheden omtrent de ongelukkenverzekering kan lezen

Door een ongeval aan den wissel is de tram Weert-Maaseyck op 't Julianaplein te Weert ontspoord.

SPORT VAN ELDERS. — Wij geven wekelijks ook een kiek van een belangrijke sportgebeurtenis buiten ons gewest. Heden een foto van de voetbalmatch Stormvogels—Sparta te IJmuiden. Stormvogels won met 3—2.

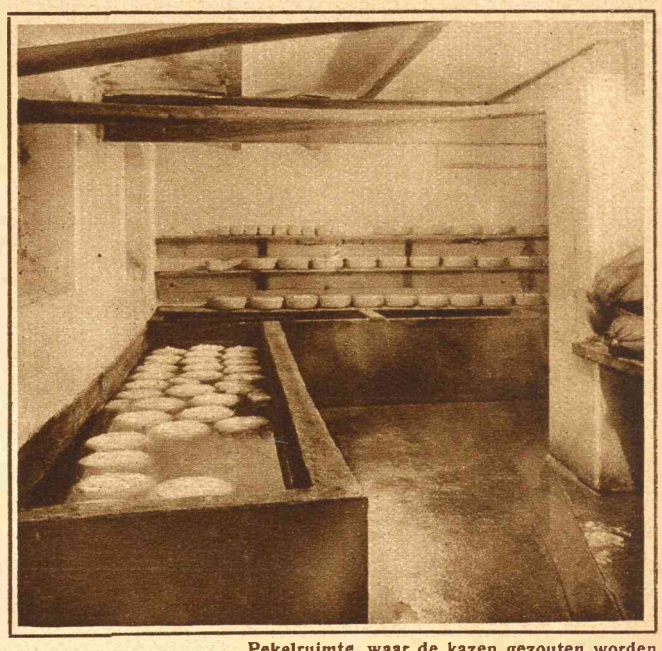

Het Laboratorium. De melk wordt hier onderzocht en de noodige wenken worden den leveranciers gegeven, om ze zoo hygiënisch mogelijk te behandelen. Er zijn premies voor zuiverheid en vetgehalte te behalen, bovendien wordt alle melk voor de kaasbereiding ziektekiemvrij gemaakt.

NIJVER LIMBURG

EEN KAASFABRIEK

De kaasfabriek „St. Rochus" te Vilt, onder den rook van Valkenburg (L.), is de eerste fabriek in Limburg, die de Gouda- en Edammer kaassoorten fabriceert. De fabriek werd door de boeren van de groote omgeving in 1916 opgericht, maar liquideerde reeds in 1918. Een N. V. kocht de prachtige, kapitale fabriek en toen werden er boter, slagroom en andere zuivelproducten vervaardigd. De toestand was toen niet vooruitgaand en bood weinig perspectieven. Een der directeuren opperde het plan met de kaasbereiding te beginnen en heel bescheiden werd deze ter hand genomen. Reeds spoedig bleek, dat na ijverig werken en na het overwinnen van vele moeilijkheden, succes niet kon uitblijven en werd de geheele fabriek uitsluitend voor de kaasbereiding gebruikt. Inderdaad stijgt de omzet gestadig. Het bedrijf staat onder Rijkscontrôle en het analytisch onderzoek heeft het bewijs geleverd, dat Limburg ook op dit gebied met de beste fabrieken in het noorden kan concurreeren.

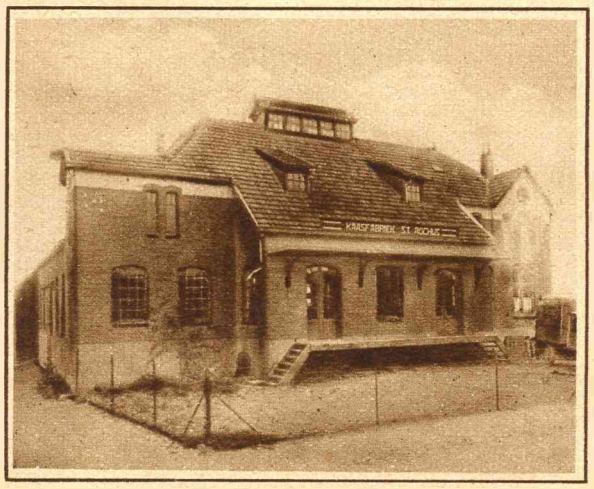
Pekelruimte, waar de kazen gezouten worden in betonnen pekelbakken.

Een blik in de kaasmakerij. Het vullen der vormen; daarachter het perslokaal.

Een gedeelte der lagerruimte, waaruit de verschillende kazen, welke voor de consumptie rijp zijn, worden afgewogen vóór de verzending.

Extérieur der fabriek.

Sir George begroette hen zeer hartelijk. Een warm, half vergeten, maar nu plotseling weer oplevend gevoel van vriendschap maakte zich meester van zijn hart, toen hij de stevige bruine hand van zijn vroegeren schoolkameraad in de zijne hield.

Weliswaar was de oude heer een heel ander mensch dan de blonde, flinke jongen, dien sir George zich uit den tijd zijner studiejaren herinnerde. Merkwaardig genoeg beantwoordde zijn persoon opvallend aan de beschrijving, die miss Trevanion in haar fantasie van hem had gegeven. Hij was corpulent, kortademig en opgewekt, het echte type van een welgedanen grondbezitter. Gedurende de laatste jaren, nadat hij zich uit den handel had teruggetrokken, had hij zich hoofdzakelijk beziggehouden met het telen van meloenen en de schapenfokkerij.

Hoezeer Mildred het intusschen bij het rechte einde bleek te hebben gehad, toen zij een beschrijving gaf van het hoofd der familie Younge, bij de beschrijving der andere familieleden had zij zich volkomen vergist.

Mevrouw Younge, wel verre van dik en groot te zijn en een opgeblazen, rood gezicht te hebben, mocht zich verheugen in een slanke, voorname verschijning. Haar dochter, miss Rachel, geleek opvallend veel op haar; alleen miste zij het kalme optreden van haar moeder en de vriendelijke gelaatstrekken. Niettemin moest zij knap genoemd worden, zij had zeer fijnbesneden trekken en mooie oogen.

Het oordeel van Mildred Trevanion over Denzil bleek het allermeest met de werkelijkheid in tegenspraak te zijn. Niemand verdiende minder een „ordinair, onbeschaafd mensch" te worden genoemd dan hij. Denzil Younge was een slanke, blonde jonge man met een zeer gedistingeerd uiterlijk; hij zou in het voornaamste gezelschap een uitstekend figuur hebben gemaakt.

Een volle, blonde en fraai gevormde knevel bedekte zijn goedgevormden mond, zonder dien geheel te verbergen. Men zou zijn gezicht voor een man zelfs te mooi hebben gevonden, wanneer het onderste gedeelte niet een trek van sterke wilskracht had getoond, die geen enkele gedachte aan onmannelijke zwakheid toeliet. Als hij lachte, kreeg zijn gezicht een zeer aantrekkelijke uitdrukking en hadden zijn groote, blauwe oogen een zachten glans.

Denzil Younge was zeven en twintig jaar, en had tot dan toe niet den minsten lust gevoeld om in het huwelijk te treden, ofschoon een zeer groot aantal jonge dames met de grootste vreugde hem haar levensgeluk zouden hebben toevertrouwd. Zijn knap uiterlijk en reusachtig vermogen gaven hem toegang tot alle kringen en maakten hem voor vrijwel iedere huwbare dame tot een begeerenswaardige partij.

Het was bijvoorbeeld een algemeen bekend feit, dat lady Julia Hartington hem zonder eenige aarzeling tot aan de grens der wereld zou zijn gevolgd, als hij daartoe het verlangen had te kennen gegeven. Het was zelfs zoo erg, dat lord Hartington, haar vader, een van de meest trotsche mannen in Engeland en haar nog trotschere moeder zich genoodzaakt hadden gezien, haar de belofte te geven, dat zij hun toestemming niet zouden weigeren, als de jonge man haar hand zou komen vragen.

Denzil koesterde evenwel in het geheel geen verlangen, in die fijn-aristocratische familie te worden opgenomen, al had hij dan ook nu en dan wel eens enkele vriendelijke woorden tot lady Julia gericht. Toen lady Julia, na weken lang vergeefs wachten, tenslotte tot de overtuiging was gekomen, dat zij niet, zooals toch eigenlijk een werkelijk ernstig verliefd meisje paste, van smart en teleurstelling stierf, begaf zij zich naar Londen en trad daar korten tijd later in het huwelijk met den ouden markies Tonwyn.... natuurlijk tot groote tevredenheid harer ouders.

Mildred was van meening, dat eenige minuten vóór het diner voldoende waren om de wederzijdsche voorstelling te doen plaats hebben, en daarom verliet zij precies om vijf minuten voor zeven haar kamer.

Zij was eenvoudig in het wit gekleed en droeg een roode roos in het haar. Met aangeboren bevalligheid ging zij den salon door en trad op haar vader toe; een liefelijker meisje zou zelfs de stoutste fantasie zich niet hebben kunnen voorstellen!

„Mijn oudste ongetrouwde dochter," stelde sir George haar voor, met vergeeflijken vadertrots Mildred bij de hand nemend. Hij leidde haar naar de gasten, die met zichtbare bewondering hun blikken op het beeldschoone meisje hadden laten rusten vanaf het oogenblik, waarop zij het vertrek was binnengetreden.

„Drommels! Zij is het mooiste meisje, dat ik sedert langen tijd heb gezien!" zeide de oude heer Younge, terwijl hij haar met hartelijk gebaar beide handen toestak.

Mabel lachte luid en hartelijk, zonder ook maar de minste moeite te doen, haar vroolijkheid te verbergen — tot ernstig misnoegen van haar moeder.

Haar ongedwongenheid deed blijkbaar den ouden heer goed en hij wendde zich tot haar met de vraag:

„Vindt u het zoo prettig, dat men uw zuster bewondert?"

„Ja zeker!" antwoordde Mabel, „vooral als die bewondering oprecht gemeend is, zooals in dit geval. Ook ik geloof, dat Mildred het mooiste meisje van geheel Engeland is."

„Prachtig, dan zijn wij het dus eens," meende de oude heer vergenoegd; vanaf dat oogenblik waren die twee de beste vrienden!

Mabel praatte bijna den geheelen avond met den ouden man, maar niettemin volgden diens oogen telkenmale met onmiskenbare bewondering en belangstelling de voorname gestalte van de oudste dochter des huizes.

Toen de heer Young Mildred „het mooiste meisje" noemde, was een lichte blos haar naar de wangen gestegen, en had zij haar moeder een blik toegeworpen, die zeggen moest:

„Had ik geen gelijk? Een lompe boer is hij, anders niet." Zij kon geen oogenblik vergeten, hoe lastig en in elk opzicht onwelkom de gasten waren. Zij dacht er aan, dat Eddie altijd om geld schreef, hoe moeilijk het viel, Charles regelmatig de toelage te zenden, en tegenover de kennissen in het graafschap hun stand op te houden, en die gedachten versterkten haar afkeer van die menschen, welke door hun ongewenscht bezoek de uitgaven weer kwamen verhoogen. Tal van partijen en diners zouden daarvan natuurlijk weer 't gevolg zijn, misschien achtte sir George het zelfs wel behoorlijk, een bal te geven. Waartoe diende dat alles toch?

(Wordt voortgezet.)

De Bank van Frankrijk te Parijs koopt, volgens regeeringsbesluit, goudstukken in. Voor een gouden 20 frs.-stuk wordt 114 fr. betaald. Zooals men ziet maken de menschen queue om het winstje te maken, dat natuurlijk, als de franc nog daalt, een verlies wordt.

*

Hierboven rechts: In het Crystal Palace te Londen heeft het jaarlijksch groot festival plaats gehad om den prijs van f 12.000. In de pauze waagde een jonge dame óók eens een kansje.

Buitenlandsche Kroniek

Links: Een koninklijke verloving: Kroonprins Leopold van België met zijn bruid Prinses Astrid van Zweden.

*

Rechts: Te Berlijn wordt een groote internationale politie-tentoonstelling gehouden. Onze correspondent kiekte er de figuren van een nachtwacht uit de vorige eeuw (rechts) naast een veiligheids-verzorger van onzen tijd.

Ook in Duitschland zijn herfstmanoeuvres gehouden. Hindenburg kwam er naar kijken. Men ziet hem hier, aan het station Mergentheim, de eerewacht inspecteeren.

Arbeid maakt 't leven zoet, zegt deze heer uit Pasadena (Califor-nië). Hij is honderd jaar oud en onderhoudt nog zelf zijn tuin. Hij verzekert dat hij jong blijft door te blijven werken.

Even tijd voor 'n... sprietje gras.

Zus Annie

De schooltijd was verstreken. Juffrouw Annie van Beurden, de hoofdonderwijzeres van de meisjesschool in het oude Limburgsche stadje, trad de deur van het schoollokaal uit, om het groepje vroolijke meisjes na te kijken of ze zich ordelijk gedroegen. Zij stond in de schaduw. Nooit, ook midden in den zomer niet, kwam de zonneschijn vlak bij het oude schoolhuis met zijn breede deur, welke door 't stijve snijwerk het eenige mooi van het nuchtere gebouw uitmaakte.

Langzaam trad Annie van Beurden in huis terug, waar ze de oude gedienstige juist de aardappelen zag opzetten. Dus nog een half uur tijd vóór het middageten. Hoe verheugde zich Annie op dat half uur. Ze verdween in haar particulier heiligdom, een lieve, lichte kamer, met ouderwetsch goudleeren behangsel en snijwerk op deur en lambriseering De meubeltjes waren een menschenleeftijd jonger. Aan de oude schrijftafel had haar vader menig schrift gecorrigeerd en over zijn eigen boeken en rekeningen nagedacht met bezorgdheid.

Annie ging zitten in den ouden schrijfstoel en haalde een brief uit haar zak. Zij had dien in de schoolpauze slechts vlug gelezen. Maar ze kende hem van buiten : daar stond het : hij zou terugkomen. Hij kwam eindelijk, eindelijk terug ! Toen Annie nog heel jong was en naar buurmans zoon verlangde, was deze het kleinsteedsch gedoe ontvlucht om zijn weg te vinden naar breeder, grooter leven, ginds in de verte.

Bij den ouden schoolmeester werd er niet veel over de toekomstplannen van Jan Veugels gesproken, daar was 't parool : je plicht doen in stilte, dat Annie toen reeds als heel jonge hulponderwijzeres bij haar vader werkzaam, geleerd had.

Maar een woest onweer brak los over het zoo godsdienstig en nederig schoolhuis. De oude schoolmeester stierf plotseling aan een beroerte en zijn reeds zwakke vrouw werd nog hulpeloozer en kindsch. Geld was er niet verdiend, hoogstens kon de familie eenvoudig, zuinig leven. Zoo kwam zorg en verdriet in het schoolhuis. Annie vond echter moed en kracht in haar innige godsdienstige gevoelens. Door wilskracht en grooten werklust gelukte 't Annie, het vertrouwen te winnen en de school uit te breiden. Haar beide broers kregen een betrekking op een groot bankierskantoor ; de kleine Lena, het nakomertje verzorgde zij met moederlijke bezorgdheid en de zieke moeder verpleegde zij tot aan haar dood.

De zware zorgen waren nu al jaren achter haar rug. De broeders pasten goed op en waren gehuwd. Lena was nu 18 jaar oud en had haar examen in de handwerken gedaan en zou nu ook zelfstandig worden en in staat voor zichzelf te zorgen.

Nu was Annie vrij. En zoo scheen het, dat juist nu het goede tijdstip voor een weerzien met Jan Veugels aangebroken was.

Zij legde den brief in haar bureautje bij de vele, die hij haar in den loop der jaren had geschreven. In het laatste jaar waren zijn brieven persoonlijker, vol verlangen. En zij had ook zoo geantwoord. Of hij 't begrepen had ?....

Daar kwam Lena de kamer binnen, vlug, lachend, jong en flink, in 't rose katoenen kostuum, de blonde prachtige haarvlechten om 't hoofd gewonden met een rose lint.

„Kom toch eten, oudje," zei ze. „Ik verga van honger. Zeg, er ontbreekt nog maar één graadje aan den thermometer om warmte-vacantie te geven ! Ik zou zoo graag een middag van die akelige handwerkles af zijn en wat gaan roeien.... Gaat 't niet, oudje ?"

„Lieve kind, kom eens hier," zei Annie, er was iets warms in haar stem. Ze had ook juist gedacht, dat zij dit kind nu spoedig verlaten zou.

Lena merkte dat er iets in de lucht broeide.

„Komt Jan Veugels," vroeg zij.

„Hij is al in Rotterdam en komt zoo gauw hij kan bij ons — misschien vandaag of morgen wel."

„O, hoe leuk ! Eindelijk eens wat anders in ons eentonig leven ! Die zal me veranderd vinden, als hij me ziet ! Ik hoop niet dat hij een pop en lekkers voor me meebrengt maar iets voor een volwassen meisje. Als hij al in Rotterdam is, kan hij hier al spoedig zijn. Wat zal hij verlangen naar jou.... o, je behoeft niet dat leelijke schooljuffrouwsgezicht te zetten !.... Mooi moet je zijn, trek je blauwe japon aan.... en laat ik je eens kappen."

„Zeker om in de school uitgelachen te worden," zei Annie. Het hinderde haar, dat 't kind haar eigen gedachten had geraden. „Laat die gekheid Lena ; ik heb nog een paar uren en jij geeft natuurlijk je handwerkles.... Je mocht je zelf wel wat netter kleeden en je haar wat vaster opsteken."

„Dat zal ik wel ! Ik zal meneer Veugels wel netjes ontvangen. Maar kom nu eten en trek niet zoo'n gezicht, dat staat je zoo leelijk !"

Op den warmen middag was een zoele namiddag gevolgd. 't Was een ellendig werk geweest, luie bakvischjes bezig te houden. En toen Annie afgemat 'n beetje rust en opfrissching had willen zoeken, was Jan Veugels opeens bij haar binnengekomen.

De emotie en onzekerheid der eerste begroeting lag achter hen. Hij zat tegenover haar en ze spraken over allerlei verstandige dingen, over de broers, over zijn zus, over de laatste gebeurtenissen in het stadje — slechts over één ding spraken ze niet, waarbij vergeleken toch al het andere klein en onbelangrijk leek. Nu en dan keken ze elkaar verlegen aan en verwonderden zich, dat ze ondanks alle goede voornemens, elkaar nu toch vreemd en anders en oud geworden vonden.

Jan werd onrustig en liep de kamer rond. Hij lachte om al zijn uitgestalde geschenken, zoo netjes bewaard.

„Ik zal Lena zeggen, dat je gekomen bent," zei Annie en ging de kamer uit.

Ze kwam terug gevolgd door Lena. Zij droeg een witte japon, met blauwe strikken in 't goudblonde haar en ceintuur. Ze zag er lief uit en stak de hand uit om hem te verwelkomen, op eene hartelijke wijze.

Zij kon 't niet helpen, dat ze straalde van genoegen en al vroolijker werd, toen hij bij 't avondeten in den tuin alleen háár zag, alleen naar haar luisterde.

Lena had er slag van over van alles en nog wat te babbelen en was in haar element.

Ze merkte niet eens dat Annie al stiller en matter werd.

En toen hij 's avonds heengegaan was en in de kleine vestibule een zachte hand heel lang had vastgehouden en beloofd had, morgenochtend iets heel moois mee te brengen, toen had Lena den halven nacht wakker gelegen van blijdschap. Hij was zoo interessant en volstrekt niet zoo oud — nog geen veertig en in Indië behoefde men zeker geen handwerkles te geven, en de zon scheen daar altijd. Lena moest ergens leven waar de zon scheen. Annie, ja die paste goed hier, die had haar school en haar plichten en haar natuur-schoon.

't Ging zooals het komen moest. Annie beleefde de oude geschiedenis, dat liefde en trouw, moeite en arbeid niets wegen tegenover een beetje bekoring en jeugd. Alleen deed het haar ditmaal pijn omdat het haar allerlaatste hoop was op liefde en geluk.

Doch ook haar godsdienstige gevoelens waren in die jaren gegroeid. De oude schoolmeester zou over zijn oudste tevreden zijn geweest. Meer echter dan zijn leer van ontberen en ontzeggen hielp haar de goede God, om den man en het kind niet te laten zien, hoeveel zij lijden moest, en de sterke moederlijke liefde voor de zuster, waardoor ze begreep hoe begeerenswaard dit onschuldig kind was. Tot een blij-zijn kon zij het niet brengen, slechts eene waardige vervulling van de groote en kleine plichten, die de snelle verloving meebracht.

De man werd in zijn binnenste geroerd door die nieuwe liefde tot zeldzaam jong geluk. Toch behield hij een dof gevoel van verantwoordelijkheid en een nieuw zich bewust zijn van onrecht tegenover Annie.

Hij wist heel goed, dat hij te veel geschreven had, te veel aan een geheel andere toekomst gedacht, en de kalme zusterlijke toon drukte hem nog zwaarder dan haar.

Daarom bleef hij meest in Rotterdam en noodigde Lena eenigen tijd daar te gast, bij een braaf katholiek handelsvriend en diens echtgenoote. In October kwam de bruiloft en het afscheid.

Annie geleide haar zuster in de lieve kerk van hun eigen stadje naar het altaar. Zij hoorde als uit de verte hoe de priester hare zusterlijke liefde prees, omdat zij na den dood harer moeder voor Lena had gezorgd met altijd dezelfde volhardende opoffering.

Daarna zat Annie in stemmig zwart zijden blouse boven aan den bruiloftsdisch en hoorde hoe met een „hoog" Jan Veugels haar de trouwste zuster en zijn moederlijke vriendin noemde !

Annie kon weenen toen Lena met kussen afscheid nam. Maar 's avonds toen zij alléén in haar kamer was, toen knielde zij voor het kruisbeeld en het portret harer ouders en bad : „Goede God, zegen haar en hem - lieve ouders, ik heb me van de belofte aan uw sterfbed gekweten en voor uw kind gezorgd zoo goed als ik kon."

Den volgenden morgen ging zij volgens gewoonte kracht vinden in de H. Communie en ruimde 't huis op, om zich voor te bereiden op 't winter half jaar. In haar kamer werden de Indische voorwerpen niet meer uitgestald. Ze lagen goed verpakt in een gesloten koffer op den zolder.

Met nieuwen moed en wilskracht op God vertrouwend ging de onderwijzeres weer haar ouden gang. Zij bleef het volle vertrouwen van allen genieten, want niemand wist iets aan te merken op de stille onderwijzeres, die met onverflauwden ijver de jeugdige harten vormde voor God en hun plicht.

HULDIGING VAN MAJOOR FROELING TE MAASTRICHT.

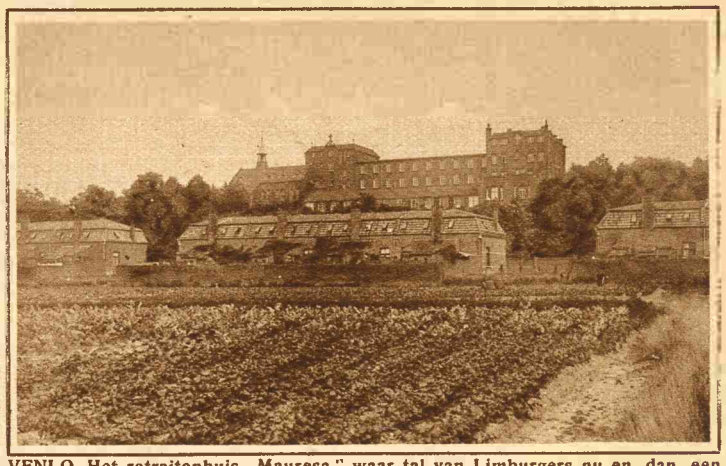
Alvorens de manschappen van het 13e Regiment Infanterie met groot verlof gingen, kwamen ze eerst in de kazerne bijeen, verzochten den bataljonscommandant en mevrouw Froeling in hun midden te komen en boden hem een hartelijke hulde aan in den vorm van een dankbetuiging voor zijn flinke leiding, een gelukwensch met zijn bevordering en de aanbieding van een bloemstuk aan de echtgenoote va.. majoor Froeling, wien een daverend „Lang zal hij leven!" werd toegejuicht. De bataljonscommandant was, na al het hem aangedane leed uit den laatsten tijd, zichtbaar geroerd. En inderdaad, geen enkele man van het bataljon had zich ervan willen onthouden, zijne bijdrage aan het huldebewijs te geven.

Door Limburgs Gouwen

In deze foto-reeks, die elke week wordt voortgezet. wijzen wij den lezer op al het schoone en merkwaardige in stad en dorp en te lande. Wij hopen zoo geleidelijk ieder plekje van onze provincie in beeld te brengen! Voor heden geven wij eenige kijkjes te Venlo en een te Blerik.

VENLO. De Keulsche Poort, — een fraai stadsgezicht!

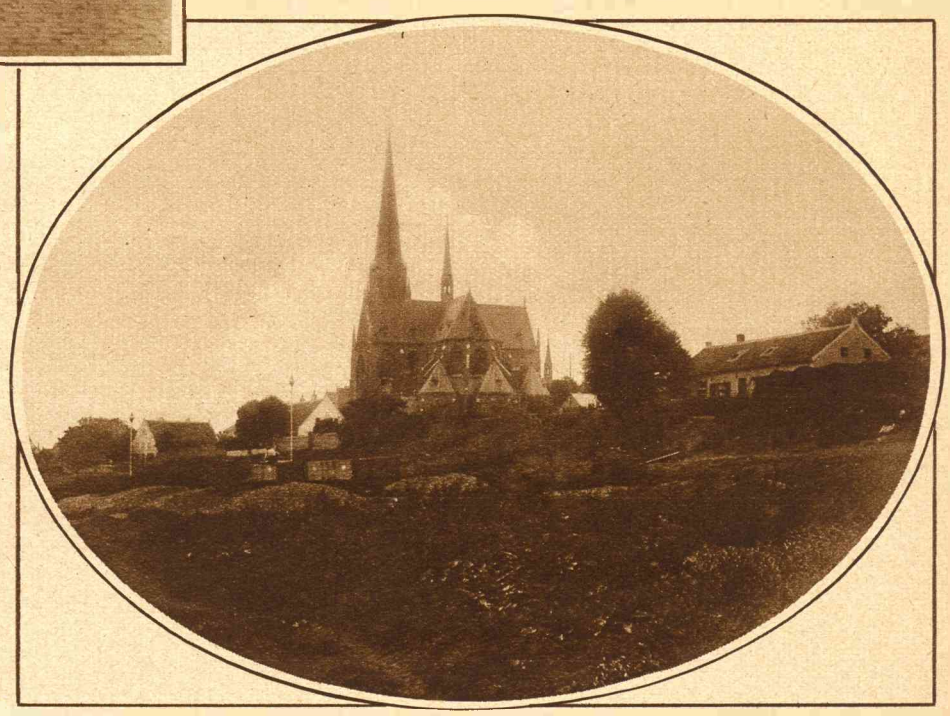
VENLO. Het retraitenhuis „Mauresa," waar tal van Limburgers nu en dan een geestelijk bad gaan nemen.

VENLO. De Maasbrug, van den oever gezien.

VENLO. De oude Markt, gestoffeerd door een actief paard.

BLERIK. De mooi gelegen St. Antoniuskerk, gezien van den Maasoever.

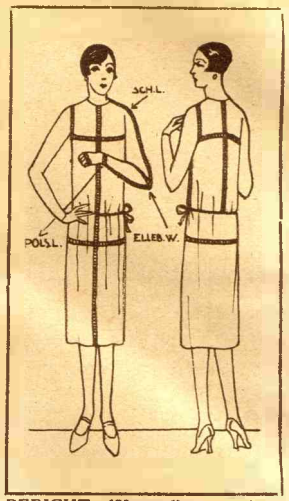

Terug van de manoeuvres! Vreugde bij allen! Immers, boven het knetteren der geweren of het gedonder van de kanonnen verkiezen wij verre het huiselijk leven bij vrouw en kind. Links: Het afscheid van de wapenmakkers. — Rechts: Terug in eigen gezin.

De Vrouw en Haar Rijk

BERICHT. Wij stellen onze lezeressen in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-,zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De geheele Bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug. (volg. voorb.) Taillewijdte. De Taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De Heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De Voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De Zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De Ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-. Elleboog- en Polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen. (volg. voorb.) Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De geheele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maat nemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronen Kantoor". Postbus no. 1, Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon. Nr. 16 f 0.80, nr. 17 f 0.90, nr. 18 f 0.50, nr. 19 f 0.50, no. 20 (mantel èn japon) f 1.25, nr. 21 f 0.70, nr. 22 f 0.60

DE NIEUWE LIJN.

De nieuwe lijn verschilt belangrijk van die, welke verleden jaar werd gezien. Zij kenmerkt zich door het „blouse model". Behalve dat de rokjes veel korter gedragen worden doet deze mode ons sterk denken aan die van 1922 en 1923.

Fig. 16 geeft u het voorbeeld van het „blouse model."

Het is een japon van hazelnootkleurige popeline, gegarneerd met een smal manchetje en een cravate van gebloemde crêpe de chine. Op de schouders zijn kleine plooien gelegd, waardoor eenige ruimte op de borst wordt verkregen.

Het rokje is aan beide zijden met platte plooien gegarneerd en is door middel van een ceintuur, — vrij strak om de taille — aan de blouse bevestigd.

Fig. 17 is een zeer origineel tailleur-costuum. Het werd ontworpen om te worden uitgevoerd in beige velours de laine, gegarneerd met tijgervel.

Het jasje heeft van achter evenals van voren 2 inspringende plooien, waartegen de zakken zijn geplaatst. Het rokje is aan de voorzijde van 2 uitspringende plooien voorzien, die met de plooien van het jasje correspondeeren.

Fig. 18. is een raglan winterjasje van wollen ratiné, hetwelk met 4 knoopen gesloten wordt en waarvan de kraag, de manchetten en de zakken met stiksel zijn versierd.

Fig. 19 is een raglan kindermanteltje van reseda-kleurige wollen stof, hetwelk gegarneerd wordt met lichtgrijs Agnela.

Fig. 20 geeft een aardig ensemble, bestaande uit een zwart fluweelen mantel, een geplisseerd rokje van effen stof en een casaque van bedrukte crêpe marocain. Op deze laatste, wordt een cravate en een smal ceintuurtje van zwart crêpe de chine gedragen. De mantel, die gevoerd is met crêpe marocain, heeft aan weerszijden twee stolpplooien en is gegarneerd met grijs bont.

Fig. 21 is weder een „blouse model". De japon is vervaardigd van wollen crêpe, de schouders en de heupen zijn met smockwerk versierd. De verdere garneering bestaat uit een cravate, manchetten en een ceintuur, het liefst in een contrasteerende kleur.

Fig. 22 is bedoeld als een meisjesjurk van blauwe wollen serge. Van voren en van achteren twee platte plooien. De mouwen zijn ingezet en met crêpe de chine manchetten versierd. Van dezelfde stof wordt het geschulpte kraagje gemaakt. Er zal dezen winter veel zilvergrijs, hazelnoot en wijnrood gedragen worden. Vooral veel rood, dat dikwijls met zwart gecombineerd zal worden.

MARGUERITE.

ROEPING.

Er zijn nog te weinig menschen, die het werk, dat hun opgelegd is om elken dag te verrichten, als een roeping beschouwen.

Nog te veel menschen zijn gewoon, hun arbeid te beschouwen als een handenplicht, waarvan ze zich liefst zoo vlug mogelijk zien ontheven. Wie zoo zijn werk verricht, kan zeker niet de blijmoedigheid bezitten, die noodig is om vruchten te trekken van dien arbeid.

Roeping, wat is roeping?

Neem eens de betrekking van onderwijzeres. Waar is meer liefde, meer tact, meer geduld voor noodig? Het is werkelijk geen nietigheid, wat er gevergd wordt van een onderwijzeres, die de taak heeft, een twintig à dertig kinderen te leiden en hun karakters te vormen!

Een zeer groote invloed gaat er uit van de onderwijzeres want behalve de intellectueele ontwikkeling, heeft zij ook de moreele ontwikkeling van de haar toevertrouwde kinderen voor een groot deel in handen.

Wanneer zij dus haar werkkring goed verstaat, begrijpt zij ook, dat het niet alleen erom gaat de jeugd met geleerdheid vol te proppen, maar dat zij tevens de kinderen op moet voeden voor de maatschappij, waarin ze later leven moeten. Ze moet trachten het vertrouwen der kinderen te winnen, teneinde beter hunne karakters te leeren kennen, om daar naar te handelen.

Jammer genoeg wordt de toewijding, de liefde, het geduld maar al te dikwijls gemist bij de onderwijzeres en treffen wij ook daaronder de vrouwen aan, die zich van den harden dag-plicht, het liefst ontheven zien.

Roeping, wat is roeping?

Als in de taak, welke de onderwijzer of onderwijzeres op zich genomen heeft, geen roeping schuilt, is het een misdaad, die taak voort te zetten. De jeugd lijdt er onder; want van wie geen krachtige invloed uitgaat ten goede, kan niet verwacht worden, dat zij nobele menschen vormen.

Wanneer een jongen of meisje goed leert, gemakkelijk examens doet, ligt het voor de hand, dat zij onderwijzer of onderwijzeres worden. Over genoemde eigenschappen wordt weinig nagedacht.

Staan zulke menschen dan naderhand voor de klas, dan doen ze met hun boekengeleerdheid alléén bitter weinig. Dan eerst zal men ervaren, hoeveel „ware roeping" er voor de moeilijke taak van kinderopvoeder noodig is!

ERICA.

GESTOOFDE SLA.

Eenige kroppen sla van de buitenste bladen en stronk ontdoen, verder de kroppen fijn snijden, flink wasschen en opzetten met het aanhangende water. Zoodra de sla gaar is, ze in een vergiet doen en het vocht opvangen. Van een deel van dit vocht maakt men met meel en bloem een gebonden saus, doet hierbij de gekookte sla, wat zout en nootmuskaat en laat alles samen nog een kwartiertje doorstoven.

GEBRADEN TOMATEN.

Zes mooie, ronde, stevige tomaten worden, nadat het bovenste plakje is verwijderd, uitgehold tot er geen zaad meer inzit. Daarna vullen wij de vruchten met een farce, bestaande uit: een ons fijngehakt, koud kalfsvleesch, twintig gram oud broodkruim, een eetlepel fijngehakte peterselie, een halven theelepel zout, 'n kwart theelepel peper en veertig gram gesmolten boter. Bij het vullen moeten wij er voor zorgen, dat de massa in het midden iets boven de vruchten uitsteekt.

BLANK IJZER.

IJzer of staal kan men blank krijgen door 't te dompelen in heet water, waarin zooveel soda is opgelost, dat het vet aanvoelt. Dan neemt men een lapje met Brusselsche aarde of zand en wrijft in één richting krachtig, tot alle vlekken weg zijn. Naspoelen met schoon water en opwrijven na het afdrogen met warm fijn zand.

WENKEN.

Gordijnen van cretonne, die niet heel stijf behoeven te zijn, hale men na het wasschen door water, waarin zemelen zijn gekookt. De hoeveelheid stijfsel, aanwezig in de zemelen, is voldoende om de gewenschte stijfheid aan de gordijnen te geven.

Wijl de Limburgsche Tramweg-Maatschappij in beheer overging bij de Nederlandsche Spoorwegen, trad Ir. H. Ruyten, directeur der L.T.M., als zoodanig af. Bij deze gelegenheid werd den heer Ruyten, die bij het personeel zeer in aanzien stond, de hier gereproduceerde foto ter herinnering aangeboden. Op de foto de heer Ruyten, temidden van de ambtenaren en beambten der L.T.M.

Het echtpaar Frans Fincken-Agnes Brentjens te Stevensweert, vierde 4 October zijn gouden huwelijksfeest. Heel de parochie vierde het feest mede.

Limburgsche Kunstenaars.

Een zeer bekend Roermondsch beeldhouwer, de heer Jean M. J. Geelen, is 26 September overleden. De heer Geelen was tevens bestuurslid en eerelid van de Koninklijke Zangvereeniging „Roermonds Mannenkoor."

De heer B. L. Harbers, leeraar aan de bisschoppelijke kweekschool voor onderwijzers te Roermond, herdacht 1 October zijn veertigjarige werkzaamheid bij het katholiek onderwijs in ons bisdom. De zeer verdienstelijke leeraar werd warm gehuldigd door het bestuur der St. Jozefsvereeniging, collega's en leerlingen. — De jubilaris en de zijnen, met een deel der feestgeschenken.

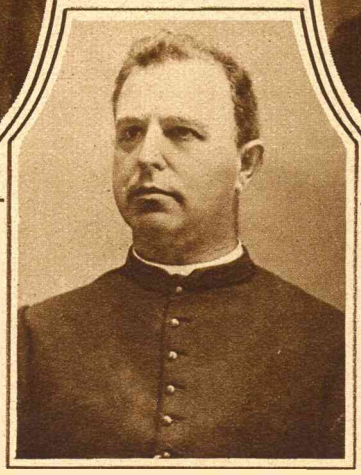
Zondagnacht is een auto, die van Heerlen in de richting Sittard reed, op Heerlerheide door verkeerd uitwijken tegen een paal van de electrische tram gebotst. Dit kostte een der inzittenden, den heer J. Schultz, het leven. De auto werd geheel vernield, gelijk onze foto toont.

De heer Chr. H.H. Evers, raadslid te Roermond sinds 1919, werd in de vacature G. J. Beckers tot wethouder gekozen. De heer Evers was in den raad steeds een der meest op den voorgrond tredende leden der Katholieke fractie.

*

Hieronder: De Zeereerwaarde heer G. J. Packbier, pastoor te Reuver, is benoemd tot Deken van Schinnen.

De heer L. C. Cornelis, monteur der telegrafie 1e klasse te Roermond, werd ten postkantore aldaar door collega's en superieuren hartelijk gehuldigd bij zijn afscheid uit den dienst na een diensttijd van veertig jaren.

De Laatste Bladzij

DE WAARHEID.

De man rookte een slechte sigaar ondanks de protesten van de andere passagiers.

Aan de eerste stopplaats riep een van de passagiers den conducteur en vertelde hem, dat de sigarenrooker in 'n eerste klas rijtuig reed met een derde klas kaartje. De conducteur verwijderde den 3e klas reiziger, terwijl de andere passagiers aan hun medereiziger vroegen, hoe hij te weten gekomen was, dat de rook-maniak een derde klas kaartje bezat.

„Zijn kaartje had dezelfde kleur als het mijne," was het onverwachte antwoord.

ONTSNAPT.

„Je bent de eenige overlevende van een schipbreuk, zeg je? Hoe werd je dan gered?"

„Wel, ik had de boot gemist."

IN DEN REGEN.

„Hallo Peters, je hebt je baard laten afscheren zie ik. Ik zou je heusch niet herkend hebben, als je mijn paraplu niet bij je had gehad."

MODERN.

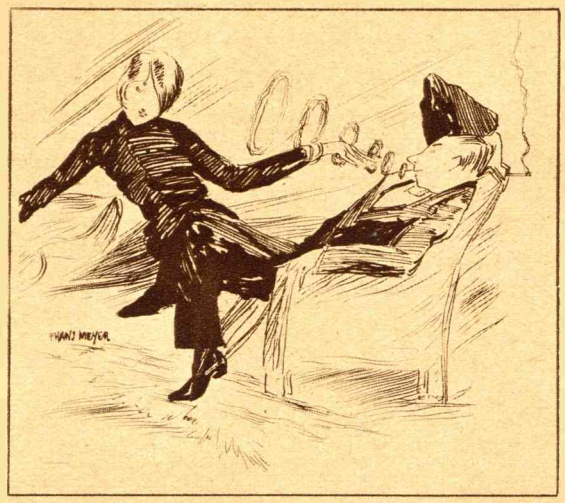
„En als ik je nou eens honderd gulden gaf voor een nieuwe japon, vrouwtje, wat voor een zou je dan nemen?"

„O mannie, eentje van twee honderd of zoo."

EEN TROOST.

Gast (ongeduldig door het lange wachten in het restaurant): „Ik moet hier zeker blijven zitten, tot ik verhongerd ben?"

Kellner: „Dat zal niet gaan mijnheer, wij sluiten om elf uur!"

Miep, die haar ringvinger in een van de rookkringetjes steekt: „Maar Jan, je komt zoo vrééselijk onverwacht."

HIJ WAS DE „DOENDER."

„Wat deed u in uw vorige positie," vroeg de koopman.

„Ik was de doender, meneer!"

„Een doender. Wat was dat?"

„Wel meneer, als mijn vorige directeur wat wenschte, vertelde hij het den kassier, de kassier vertelde het den boekhouder, de boekhouder droeg het op aan den klerk en de klerk aan mij!"

„En wat gebeurde er dan?"

„Nu mijnheer, ik had niemand anders om het aan dien op te dragen, dus deed ik het zelf."

ALLEENSPRAAK.

Men zou niet kunnen gelooven, wat 'n kracht er in het edele druivensap ligt. Zes weken geleden heb ik een vaatje wijn laten komen. Met m'n beide armen kon ik het nauwelijks opheffen, en nu, nadat ik elken dag er een paar liter van heb gedronken, draag ik het gemakkelijk met één hand.

ONBEWUSTE OPRECHTHEID.

Zomergasten (bij het huren van een optrekje buiten): „We zijn er bijzonder op gesteld, dat er geen rumoerige drukte is in de buurt."

Boer: „Geen nood, want mijn buren verhuren niet."

NIET LETTERLIJK OP TE VATTEN.

Man (nadat zijn vrouw reeds eenige malen tevergeefs getracht heeft, een spijker in den muur te slaan met een strijkbout):

„Je zult zoo dien spijker er nooit in krijgen, lieve, gebruik je hoofd nu toch eens."

Tante: „Kan je dat al alleen, Willy?"
Willy: „O ja, tante, best, we hebben thuis ook dikwijls net zulk taai vleesch, niet mammie?" *(The Passing Swow)*

ER INGELOOPEN.

Een automobilist stoof met zijn voertuig over den weg en hoorde plotseling een luid gekakel. Toen hij stopte, fladderden twee hoenders over den weg.

„Dat kost u drie gulden," zei de boer, die bij het hek stond, met dreigend gezicht.

„Maar ik heb er toch geen een overreden," zei de automobilist.

„Neen, maar die komen nooit meer aan den leg."

„Van den schrik misschien?" informeerde de automobilist.

„Gedeeltelijk van den schrik", zei de boer, terwijl hij het geld in den zak liet glijden, „en gedeeltelijk omdat het hanen zijn."

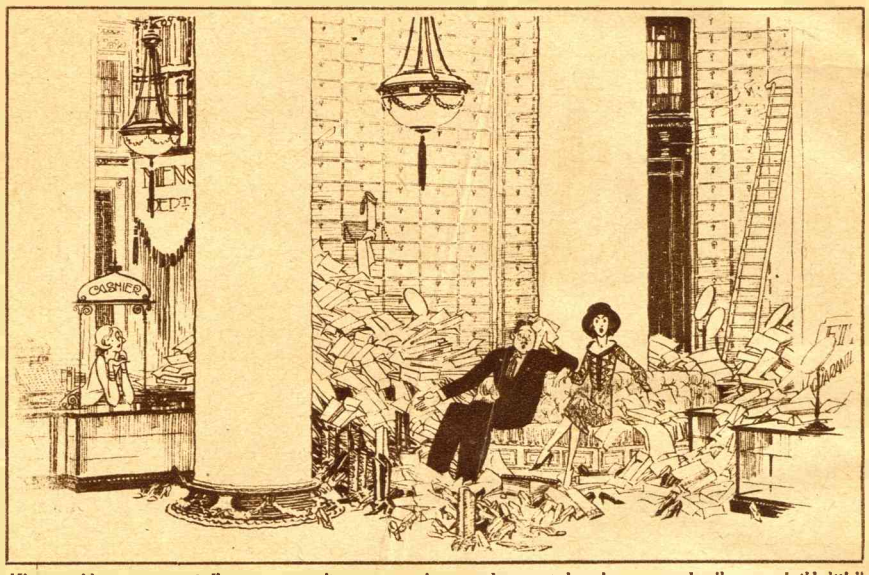
CHOCOLADE-THEE.

„Wat is dit voor koffie, kellner? Er zit een soort chocoladesmaak aan."

„Neem me niet kwalijk, mijnheer," antwoordde de kellner, na aan het vocht geroken en tenslotte geproefd te hebben, „ik heb u bij vergissing thee gebracht."

TROOST.

„Vader is tegen ons huwelijk, Jan, maar dat is niet zoo heel erg, want we hebben moeder op onze hand en ik denk, dat moeder bij ons zal komen inwonen."

Klant: „Neen — neen! Ik zou eenvoudig geen stap kunnen doen met deze laarzen, ze knellen verschrikkelijk."
Bediende: „Het spijt me wel, mevrouw. maar ik heb u alles laten zien wat we in den winkel hebben en de schoentjes die u nu aan heeft, zijn die, waarmee u hier binnengekomen bent." *(The Passing Show)*

NIET DE BEDOELING.

Vriendelijke oude dame (die Kareltje wat lekkers gegeven heeft): „En wat zeg je nu, ventje?"

Kareltje: „Hebt u nog meer?"

NIET VEELEISCHEND.

„Hebt u misschien ook een oude jas voor me, mevrouw?"

„Mogelijk wel, maar die kan ik u toch niet geven, voordat meneer thuis is."

„Och, mevrouw, ik hoef nou niet juist de jas te hebben, die meneer nou aan heeft!"

GEEN WONDER.

Pedel (in de vacantie, toeristen in een Universiteitsgebouw rondleidend): „Dit is de examenzaal."

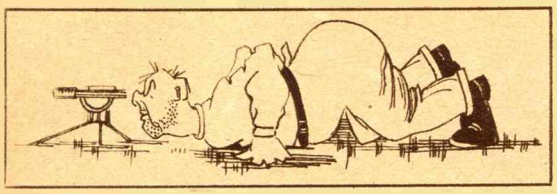
Toerist: „Wat 'n duffe lucht heerscht er hier!"

Pedel: „Ja, er ligt hier menige hoop begraven."

ZOOALS GEWOONLIJK.

Mevrouw Bruin: „Wat voor soort hoeden zouden er dezen winter gedragen worden?"

Mijnheer Bruin: „O kind, er zullen natuurlijk wel weer net zooals gewoonlijk twee soorten dameshoeden wezen — een soort, die jij niet mooi vindt en een soort, die ik te duur vind."

Hoe een landmeter zijn boordeknoopjes opzoekt.

ZIJ KON HEM OM DEN VINGER WINDEN.

„O, o, ik heb me in den vinger gesneden! Kijk eens wat 'n bloed!"

„Wacht mevrouw, ik zal meneer even gaan roepen. U moet iets hebben om er omheen te winden."

IETS ANDERS.

„Weet je nog wel, dat ik, vijf jaar geleden, m'n horloge verloren heb?"

„O ja, dat herinner ik me nog best."

„En dat ik er overal naar gezocht heb?"

„Ja, hoor."

„Nou, gisteren trok ik een oud vest aan, dat ik in jaren niet gedragen had en wat denk je dat ik vond?"

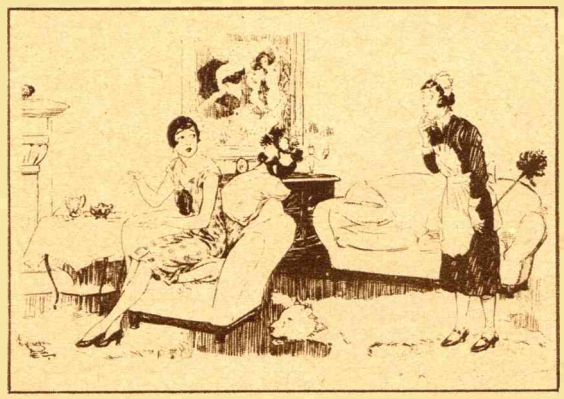
„Je horloge? Prachtig!"

„Neen, dat niet. Maar 't gat in m'n zak, waardoor ik het verloren heb."

VERSTROOID.

„Ik betwijfel, of u mij nog herkend heeft," vroeg zij den verstrooiden professor. „Eenige jaren geleden vroeg u me, te trouwen!"

Professor: „En deed u het?"

Dienstmeisje: „U weet wel, die oude vaas, mevrouw, die zooals u zegt, van geslacht op geslacht is overgegaan?"
Mevrouw, verschrikt: „Ja?"
Dienstmeisje: „Ziet u mevrouw, die kan nu niet verder gaan, deze generatie heeft hem laten vallen." *(The Passing Show)*

DE REDEN.

„Hoe hebt u vader eigenlijk leeren kennen, moes?"

„Ja, dat was heel romantisch. Ik was in het water gevallen en vader, die goed kan zwemmen, heeft me gered."

„O! Daarom wil vader zeker niet hebben, dat ik zwemmen leer!"

HET GEREGELDE LEVEN.

In een rookcoupé ging het gesprek over de middelen die men moest aanwenden, om lang in leven te blijven. Een dikke heer verdedigde met groote heftigheid het middel om gezond te blijven.

„Ik ben," zei hij, „nooit in mijn geheele leven ziek geweest. Ik leefde dan ook," vervolgde hij, „reeds vanaf mijn 20ste tot mijn 40ste jaar uiterst regelmatig, ik was nimmer onmatig, ging 's avonds om negen uur naar bed en ik nam nooit aan uitspattingen deel. Iederen dag, al was het zomer of winter, ging ik regelmatig om negen uur naar bed en stond weer 's-morgens om 5 uur op. Ik werkte dan van 6 uur tot 1 uur, dan dineerde ik, een eenvoudig maal, dan wandelde ik een een uur... vervolgens..."

„Pardon, meneer," mengde zich nu schertsend een vreemdeling, die in den hoek zat en den geheelen tijd niets gezegd had, in het gesprek: „Maar waar zàt u eigenlijk voor?"

HIJ MOCHT EENS SPIJT KRIJGEN!

„Vader, als ik trouw, mag ik dan de piano meenemen?"

„Zeker kind, maar zeg er in 's hemelsnaam niets van tegen je verloofde, eer je getrouwd bent!"

HOOGE AFKOMST.

„Van Zoelen beweert, dat hij van zeer hooge afkomst is."

„Ja, dat is zoo. Hij moet eens ergens van een dak gevallen zijn."

INTEGENDEEL.

Jansen kwam de huur van zijn huis innen bij zijn vriend, die het huis bewoonde.

„Goeden morgen Bruins, ik ben nu zeker niet zoo'n welkome bezoeker!" lachte hij, zijn vriend de huur-quitantie voorhoudend.

„O, toch wel hoor!" antwoordde Bruins. „Toch wel, ik wou je juist vragen, of je nog eens terug wilt komen!"

DAAROM OF DAAROM.

„Wat is het vol in de soos. Waarom zouden al die menschen toch 's avonds hier komen?"

„Ofwel omdat ze getrouwd zijn, ofwel omdat ze niet getrouwd zijn."

VOOR EEUWIG.

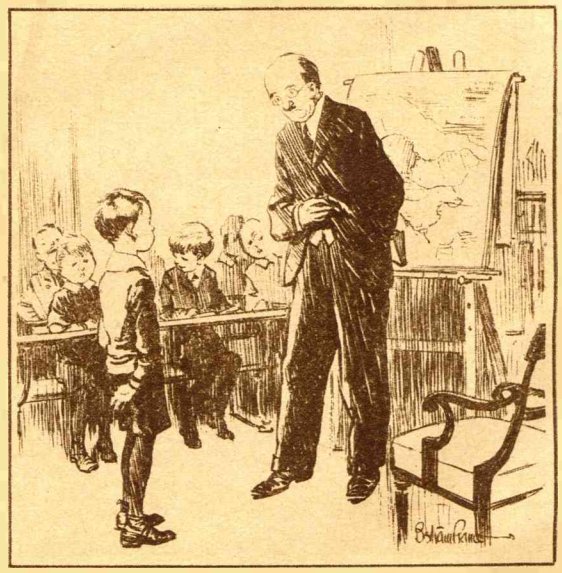
Men sprak over het verschil tusschen mannen en vrouwen. Of vrouwen eigenlijk wel geschikt waren voor zaken?

„Geen kwestie van," meende een der mannen, „want er is geen enkele vrouw, die een geheim bewaren kan."

„Dat hebt u dan toch mis," zei de dame naast hem, „ik heb, sedert m'n vierentwintigste jaar mijn leeftijd geheim gehouden."

„O, den een of anderen dag vertelt u hem toch!" zei hij.

„Ik denk er niet aan! Een vrouw, die iets twintig jaar geheim gehouden heeft, kan het ook voor eeuwig geheim houden."

Onderwijzer: „Wat weet je van Tsjecho Slowakije?"
Jongen: „Dat het moeielijk is uit te spreken." *(The Passing Show)*